

ως μάγισσα και την παγερή λάμψη των ματιών της, και δεν μπορούσα να ησυχάσω. Τοῦ κάκου αγωνιζόμουν να πείσω τον ἑαυτό μου ὅτι ἡ ταραχή μου ἦταν ἐντελῶς ἀδικαιολόγητη. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, ἡ νευρική συγκινησιμότητά μου μεγαλωνε. Καὶ ὅταν ἀκουσα ζαφνικά, ἀπὸ κάτω, ἕναν ὑπόκωφο και συνεχῆ θόρυβο, ἀνατινάχτηκα στο κρεβάτι μου, μούσκεμα στὸν ἰδρώτα...

Πέρασαν πέντε, δέκα λεπτά τῆς ὥρας και ὁ θόρυβος αὐτός δὲν ἔλεγε νὰ σταματήσει. Ὑπέθεσα ὅτι θὰ ἦταν ὁ χειμάρρος πού περνοῦσε σχεδὸν ἔξω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο. Ἄλλ' ὅταν πρόσεξα καλύτερα, κατάλαβα ὅτι ὁ θόρυβος πού ἀκουγότανε μέσα στὸ σπίτι δὲν εἶχε καμμιά σχέση με τὴν μονοτονή μουσική τοῦ χειμάρρου... Μὲ τα νεῦρα ἐρεθισμένα ἀπὸ τὴν ἀνάμνησι παλαιῶν ἱστοριῶν φαντασμάτων και στοιχειωμένων σπιτιῶν, ἔρριχνα γύρω μου βλέμματα τρομαγμένα, περιμένοντας ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ συμβῆ κάτι τὸ φριχτό, τὸ ἀνήκουστο... Ναι, ἐγώ, ὁ εἰρων και ἀπιστος, ἔφτασα στὸ σημεῖο νὰ πιστεύω ὅτι ἡ γεροντοκόρη ἔκανε μάγια στὸ δωμάτιό της τὴν νύχτα αὐτή.

Οὔτε ἐγὼ δὲν ξέρω πόση ὥρα πέρασε με τὴν αγωνιώδη αὐτὴν ἀναμονή. Στὸ μεταξὺ, ὁ ὑπόκωφος ἐκεῖνος θόρυβος δὲν ἔλεγε νὰ σταματήσει. Καὶ ἦταν ὁ θόρυβος αὐτός τόσο ἐλαφρὸς και μουσικός, ὥστε ἔμοιαζε με τὸ παράπονο μιᾶς ψυχῆς πού ζητᾷ τὴν εὐτυχία πού δὲν μπόρεσε νὰ γνωρίσῃ στὸν μάταιο κόσμο. Τέλος, καταλαβαίνοντας και μόνος μου ὅτι θὰ τρελλαινόμουν ἂν συνεχίζονταν ἡ ἀγωνία αὐτή, ἀποφάσισα νὰ κατέβω κάτω και νὰ δῶ τί συμβαίνει στὴν κάμαρα τῆς γεροντοκόρης...

...Ὑστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά τῆς ὥρας θρισκόμουν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς ξενοδόχισσας. Βεβαιώθηκα τότε ὅτι ὁ ὑπόκωφος θόρυβος ἀκουγόταν ἀπὸ ἐκεῖ μέσα. Ἀνίκανος πειὰ νὰ συγκρατηθῶ, μισάνοιξα ἀθόρυβα τὴν πόρτα. Καὶ εἶδα τότε μέσα στὴν κάμαρα δυὸ πρόσωπα, πού τὰ φώτιζε ἕνα λαδολύχναρο, τοποθετημένο σ' ἕνα ράφι τοῦ τοίχου. Ἀναγνώρισα ἀμέσως τὴν διευθύντρια τοῦ ξενοδοχείου μαζί μ' ἕναν ψηλόσωμο γέρο. Ἡ «δεσποινίς» στεκόταν ὀρθία ἐμπρὸς σ' ἕνα ἀναλόγιο, κρατῶντας στὸ δεξὶ τῆς χέρι ἕνα ἀνοιχτὸ βιβλίο. Ὅσο γιὰ τὸν ἄντρα, ἀκουμπούσε γονατιστὸς με τοὺς δυὸ ἀγκῶνας του στὸ ἀναλόγιο, με ὑφὸς ὑπερτάτης συντριβῆς.

Ἡ ξενοδόχισσα εἶχε τελειώσει τὴν ἀνάγνωσι μιᾶς προσευχῆς — τότε μονάχα κατάλαβα ὅτι τὸ βιβλίο πού κρατοῦσε στὸ χέρι τῆς ἦταν ψαλτῆρι — ἐνῶ ὁ γέρος ἐπανελάμβανε τὰ λόγια τῆς τραυλίζοντας ὡς μεθυσμένος. Ὅταν ἡ φωνή του ἀδυνατίζε και δὲν μπορούσε νὰ συνεχίσει, ἡ γεροντοκόρη δυνάμωνε τὸν τόνο τῆς δικῆς της φωνῆς και κείνος, φοβισμένος ἀπὸ τὸ προστακτικὸ ὕφος της, ἔλεγε τὴν προσευχὴ δυνατώτερα.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ γέρος χτύπησε με μανία τὸ χέρι του πάνω στὸ ἀναλόγιο:

— Διψῶ! θρυχήθηκε. Θέλω νὰ πιῶ! Δώσε μου νὰ πιῶ!...

— Κι ἐγὼ θέλω νὰ σώσω τὴν ψυχὴ σου! τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ γεροντοκόρη ἀπότομα. Νὰ τελειώσης πρῶτα τὴν προσευχή σου και ὕστερα θὰ σοῦ δώσω νὰ πιῆς!

Ὁ γέρος, ἄφησε τὸ κεφάλι του νὰ πέσῃ στὸ ἀναλόγιο... Δυνατὰ ἀναφυλητὰ ἀνατάραξαν τοὺς ὤμους του. Ἐκλαιγε ὡς μικρὸ παιδί...

— Δώσε μου νὰ πιῶ! Δώσε μου νὰ πιῶ! ἔλεγε και ξανάλεγε με παιδικὸ παράπονο.

— Δὲν ἦρθε ἀκόμη ἡ ὥρα... Πρέπει νὰ πῆς ὅλες τὶς προσευχὲς σου! Σαράντα χρόνια τώρα, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού πνίξαμε μαζί τὸ παιδί μας, ἀγωνίζομαι γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς και τῶν δυὸ μας... Ἀκόμα δὲν ἔ-

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Ὁ ἐνοχλητικὸς ἐπισκέπτης:

— Σὰς ἀρέσουν οἱ περίπατοι, κύριε Μαξίμ;

— Πάρα πολὺ δεσποινίς. Τρελλαινόμενα.

— Λοιπὸν δὲν σὰς ἐμποδίζω. Μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε.

***

Ἡ Βασίλισσα Ἐλένη τῆς Ἰταλίας εἶχε παραγγεῖλει κάλτσες σὲ μιὰ νέα ἐργατίδα. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ἔφθασαν ἡ κάλτσες στὸ παλάτι. Ἡ βασίλισσα γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν νέα τῆς ἔστειλε ἕνα ζευγάρι ἀπὸ τὶς ἴδιες κάλτσες και ἔβαλε στὴ μιὰ κάλτσα χρήματα και τὴν ἄλλη τὴν ἐγέμισε μπομπόνια. Ἢν ἄλλη ἡμέρα, ἡ βασίλισσα ἔλαθε τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

«Κυρία, αὐτὰ πού μοῦ ἔστειλάτε μοῦ ἔστοίχισαν πολλὰ δάκρυα. Ὁ πατέρας μου μοῦ ἐπῆρε τὰ χρήματα, ὁ μεγάλος μου ἀδελφός τὰ μπομπόνια και ὅσο γιὰ τὶς κάλτσες, τὶς ἐκράτησε ἡ μητέρα μου γιὰ τὸν ἑαυτό της...»

***

Στὸ σιδηρόδρομο:

Μιὰ κυρία πού συνοδεύεται ἀπὸ ἕνα κοριτσάκι, γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ ἕναν ἀνεπιθύμητο συνταξιδιώτη τοῦ λέει:

— Ἐλπίζω, κύριε, ὅτι δὲν σὰς πειράζει πού ἡ μικρὴ μου κόρη μόλις ἐσηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι ἀπὸ σκαρλατίνα;

Ὁ συνταξιδιώτης:

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει, κυρία μου. Σκοπεύω ν' αὐτοκτονήσω στὸν πρῶτο σταθμὸ πού θὰ φθάσωμε!

***

— Ἐξηγήστε μου, παρακαλῶ τί εἶνε θαῦμα; ἔλεγε ἕνας χωρικός πού ἤθελε νὰ κάμῃ τὸν ἔξυπνο σ' ἕναν παπᾶ.

— Θέλεις ἀπολύτως νὰ τὸ μάθης;

— Μάλιστα.

— Γύρισε λοιπὸν τὴ ράχι σου. Ὁ χωρικός ἐγύρισε και ὁ παπᾶς τοῦ τράθηξε μιὰ κλωτσιὰ ἀπὸ πίσω, τόσο δυνατὴ, ὥστε θρέθηκε στὸ δρόμο. Ὁ χωρικός ἐγύρισε πίσω θυμωμένος, ἀλλὰ ὁ παπᾶς τοῦ εἶπε:

— Τὴν αἰσθάνθηκες;

— Ἐτσι νομίζω, εἶπ' ἐκεῖνος.

— Ἐ, λοιπὸν, ἂν δὲν τὴν εἶχες αἰσθανθῆ αὐτὸ θὰ ἦταν θαῦμα.

...Τοὺς εἶδε, μιὰ νύχτα, νὰ θάβουν σὲ μιὰ ἀπόμερη τοποθεσία ἕνα δέμα...

Και συνέχισε τὴν προσευχὴ της. Ὁ γέρος τὴν συνώδευσε. Ἡ φωνὴ τους ἀποτελούσαν ἕναν ὑπόκωφο θόρυβο — τὸ μурμουρίσμα ἐκεῖνο πού με εἶχε ἐκνευρίσει τόσο πολὺ πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα!...

Και τότε μονάχα κατάλαβα τὴν κρυφὴ τραγωδία τῆς γεροντοκόρης αὐτῆς. Εἶχε κάνει πράγματι τὴν παιδοκτονία, γιὰ τὴν ὁποία τὴν κατηγορήσει κάποτε ὁ τελωνοφύλακας. Ἄθωώθηκε ἀπὸ τοὺς δικαστὰς, γιατί δὲν ὑπῆρχαν ἐναντίον της ἀποδείξεις... Δὲν μπορούσε, ὁμως, ν' ἀθωώσῃ και ἡ ἴδια τὸν ἑαυτό της. Καὶ ἀπὸ τὴν μακρυνὴ ἐκείνη ἐποχὴ, προσπαθοῦσε νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴ ὄχι μονάχα τὴν δική της, ἀλλὰ και τοῦ πατέρα τοῦ παιδιοῦ της, ὁ ὁποῖος ζοῦσε ἀκόμη, ἕνός θλιβεροῦ μεθύσου, πού τὸν εἶχε ὑποτάξει στὴν θέλησὶ τῆς...

.....

«...Πρέπει νὰ καυχᾶσθε συγχρόνως διότι ἀνήκετε εἰς μίαν φυλὴν ἢ ὁποία ἔδωκε τὸν πολιτισμὸν της εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, εἰς ὅλον τὸν κόσμον, και ἡ ὁποία παρουσίασε μέσα εἰς τὴν ἱστορίαν τὸ φαινόμενον ἑνός ἔθνους πού ζῆ χιλιάδες χρόνια και πού μένει πάντοτε τὸ ἴδιο κί ἀναλλοίωτο».

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Ἀπὸ τὸν λόγον του εἰς τοὺς Σερραίους τὴν 27ην Ὀκτωβρίου).

Τὸ πρῶτ, ὅταν ξύπνησα, ὕστερ' ἀπὸ ἕναν βαρὺ ὕπνο, και ἀντίκρυσα τὴν γεροντοκόρη, δὲν μοῦ φάνηκε πειὰ τόσο ἀντιπαθητικὴ, ὅσο τὴν προηγούμενη μέρα. Καὶ κάτω ἀπὸ τὴν παγερὴ ἐκφρασι τῶν ματιῶν της διέκρινον ἕναν ἀπέραντο ἀνθρώπινο πόνο, ἕναν πόνο πού δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸν γλυκάνῃ καμμιά ἐπίγειος δύναμις... ὦ! πόσοι ἄνθρωποι πού μᾶς φαίνονται ἀποκρουστικοὶ ἐκ πρώτης ὄψεως, θὰ μᾶς γινόντουσαν συμπαθητικοὶ ἂν γνωρίζαμε τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς τους!